XI. évf. 1. szám 1999. január-február

MARANA THA

Jöjj el, Uram! Jel 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás lapja

Katona István:
A karizmatikus megújulás és a szentmise

P. Michael Marsch:
Növekedés és gyógyulás a Szentlélekben (II)

II. János Pál pápa beszéde a Megújulás vezetőihez

Kedves Testvéreim!

Amikor köszöntelek benneteket, mint a Katolikus Karizmatikus Vezetők Nemzetközi Konferenciájának képviselőit, »először is hálát adok Jézus Krisztus által Istenemnek mindnyájatokért, mert hitetekről az egész világon dicsérettel szólnak« (Róm 1,8). A Katolikus Karizmatikus Megújulás nagyon sok kereszténynek segített abban, hogy újra felfedezzék a Szentlélek jelenlétét és erejét életükben, az egyház életében és az egész világon. Ez a felfedezés pedig új hitet ébresztett bennük Krisztusban, olyan hitet, amely tele van örömmel, az Egyház szeretetével és nagylelkű odaadással az Ő evangelizációs küldetése felé. Most, a Szentlélek évében veletek együtt dicsőítem Istent azokért az értékes gyümölcsökért, amelyeket azért serkentett közösségeitekben, hogy beérve tápláljanak benneteket és rajtatok keresztül a helyi egyházat.

Mint a Katolikus Karizmatikus Megújulás vezetőinek, elsődleges feladataitok közé tartozik, hogy megvédjétek a karizmatikus közösségek katolikus önazonosságát szerte a világon, arra buzdítva őket, hogy mindig maradjanak meg a püspökökkel és a pápával való hierarchikus kapcsolatban. Ti egy egyházi megújulási mozgalomhoz tartoztok és az »egyházi« szó pontosan jelzi, hogy itt a keresztények milyen csoportjáról beszélünk, és hogy ennek a csoportnak megvan a maga hit- és életbeli összetartozása. Az a tüzes lelkület, amely a ti közösségeitek hitét is újraébresztette, el kell hogy vezessen egy olyan keresztény csoporthoz való tartozás biztos tudatához, amely hűséges az Egyház tanításához. Csakis egy szilárd és biztos talajról kiindulva lesz képes bármely keresztény közösség arra, hogy mély lelkiségről tanúbizonyságot téve választ adjon a napjaink kultúrája által feltett létfontosságú kérdésekre. Most megjelentetett Apostoli Levelemben, a Fides et Ratio-ban felhívom a figyelmet arra a tévhitre, amely nem képes felismerni, hogy munkát nem csak azért kell befektetni, hogy a hitet megértessük, hanem azért is, hogy segítsünk ezt a hitet megélni a mindennapi életben.

Konferenciátok jelmondata: »Hadd hulljon a tűz újra!«, Krisztus szavait idézi: »Azért jöttem, hogy tüzet gyújtsak a földön: mennyire szeretném, ha már föllobbanna!« (Lk 12,49) Ha előre tekintünk a Nagy Jubileumra, akkor ezek a szavak teljes erejükből visszhangzanak. Isten Igéje, amely megtestesült, elhozta nekünk a szeretet tüzét és a megszabadító igazságot. A harmadik évezred küszöbén állva micsoda óriási kihívást jelentenek az evangélium szavai: »...menj ki ma dolgozni a szőlőbe« (Mt 21,28).

Egész konferenciátokat saját imáimmal is kísérem abban bízva, hogy gazdag lelki gyümölcsöket fog teremni a Katolikus Karizmatikus Megújulás számára szerte a világon. Kérem Máriát, a Szentlélek Jegyesét és Jézus Krisztus Anyját, hogy Fia nevében támogasson benneteket mindabban, amit csináltok. Mindannyiótokra, közösségeitekre és szeretteitekre is boldogan adom apostoli áldásomat.

(1998 október 30. – Fiuggi)

Isten atyai szíve

A Biblia egyik legcsodálatosabb kijelentése, amikor Istenről, mint Atyáról beszél. De neked mi jut eszedbe, mikor ezt a szót hallod: „atya"? Egyből védelemre, gondoskodásra, melegségre és gyöngédségre gondolsz? Vagy az „atya" szó egészen mást juttat eszedbe? Isten úgy jelenti ki magát az Igében, mint gyöngéd, megbocsátó édesapa, aki életünk legapróbb részletei iránt is érdeklődik. Ez nemcsak szép kép, de igaz is. Ennek ellenére általában mindenkinek más elképzelése van Istenről, mert akaratlanul rávetítjük a földi szülőkkel vagy vezetőkkel kapcsolatos tapasztalatainkat, benyomásainkat. A jó megtapasztalások közelebb visznek az Isten, mint Atya helyes megismeréséhez, míg a rossz tapasztalatok eltorzítják azt a képet, amelyet Isten irántunk érzett szeretetéről alkotunk.

Elgondolkodtál már azon, miért úgy jövünk erre a világra, mint magatehetetlen kisbabák, és csak lassan növünk fel fizikailag, értelmileg és érzelmileg fejlett, önálló emberekké? Feltetted már magadnak a kérdést, miért nem alkotott Isten egy olyan szaporodási folyamatot, amelyben olyan fizikálisan kifejlett emberek jöttek volna létre, mint Ádám és Éva a teremtéskor?

Úgy hiszem, Isten azért akarta, hogy magatehetetlen, gondoskodásra szoruló csecsemőként szülessünk ebbe a világba, mert azt szeretné, hogy a családban úgy jelenjen meg az Ő szeretete, hogy a gyermekek a megértés, szeretet és elfogadás légkörében nőjenek fel.

Ha ilyen szeretetteljes, biztonságos környezetben nőnek fel a gyermekek, akkor lesz önbizalmuk, és úgy gondolnak majd magukra, ahogyan Isten tekinti őket: mint akik fontosak, értékesek és jók.

De mi történik akkor, ha ez nem valósul meg? Ha a szülők nem tudtak eleget tenni Isten elvárásának? Olyan sokan szenvedtek sérülést, elutasítást a családban, hogy nehéz nekik úgy látni Istent, amilyen Ő valójában. Pedig ahhoz, hogy szeretni tudjuk Istent, feltétlenül fontos, hogy megismerjük Őt.

Szeretnék hét olyan területről írni, ahol sok félreértés van Istennel, és az irántunk érzett szeretetével kapcsolatban. Az egyszerűség kedvéért csak Isten atyai tulajdonságaira fogok koncentrálni. Fontos azonban hangsúlyozni, hogy a Biblia azt mondja: *„Isten saját képmására teremtette az embert, férfivá és nővé teremtette őket."* Más szóval mind a férfi, mind a női jelleg benne van Isten természetében, és a családban csak akkor tapasztalhatjuk meg Isten szeretetének teljességét, ha mindkét szülő jelen van, hiszen **mindketten** Isten természetének sajátos vonásait képviselik. Ahol csak egy szülő van a családban, Isten segíteni fog a hiányzó apai vagy anyai szeretet pótlásában, ha imában kérjük az Ő segítségét, de a Teremtő terve szerint a családban mindkét szülőnek jelen kell lennie, mert együtt adnak teljes képet Istenről.

Szeretnélek kérni, hogy tekints a múltadba, és vizsgáld meg, hogy az alábbi területeken szüleid kudarca, vagy a gyöngéd szeretet hiánya akadályozott-e Isten megismerésében.

A SZÜLŐI HATALOM

Biztosan előfordult már veled, hogy amikor a barátodhoz mentél, a kutyájuk örömmel üdvözölt a kapuban. Az oktalan állat vagy félve, remegve húzódik el tőled, vagy rád ugrik, és örömteli farkcsóválással, nyalogatással üdvözöl. Ha a kutya félve menekül, és nem bízik benned, akkor valószínű, hogy rosszul bánnak vele. De az a kutya, amelyik örömmel üdvözöl, biztosan sok szeretet kapott. Így van ez velünk is, amikor Istenhez közeledünk. A múlt tapasztalatai befolyásolják reagálásunkat, amikor Isten kinyúl értünk.

Mi okozhat sebeket a tekintély területén? Képzeld el, hogy kivágódik a hálószoba ajtaja. Az éjszaka közepén egy mérges, részeg ember veri fel álmából a kisfiút. Azután könyörtelenül elveri őt az a sötét, tántorgó alak, akit úgy szólít: „édesapám". Mit fog érezni évekkel később, amikor ezt a szót hallja, hogy apa?

Egy tizenöt éves utcalány üresen bámuló szemekkel, mechanikusan teljesíti lealacsonyító éjszakai kötelességét. Nem törődik azzal, mi lesz vele. Nem érzi magát tisztának azóta, amióta egy éjszaka az apja molesztálta. Egy másik utcalány Amszterdamban azt kérdezte, miért ne kérhetne ezért pénzt a férfiaktól, amióta a nagyapja „ingyen" kapta meg őt.

Egy megsebzett nemzedék bukdácsol át úgy fiatal évein, hogy aztán tehetetlenül szemlélje, amint gyermekei hasonló szenvedéseket élnek át. És ez nemzedékről nemzedékre folytatódik tovább. Nincs senki, aki megvigasztaljon minket? Ki lesz az apja az ember fiainak? Kinek van olyan nagy, erős karja, hogy magához öleljen minden elhagyott gyermeket a világon? Ki sír a fájdalmaink miatt? Ki vigasztal meg magányunkban? Csak egy ilyen Atya van, akinek a szíve sajog, mert megbántották azok a kicsinyek, akiket meg szeretne gyógyítani. A mi problémánk az, hogy olyanok vagyunk, mint a megvert kiskutya. Elfordulunk attól, akiről úgy gondoljuk, hogy Ő sem más, mint a többi tekintély, amelyekkel már volt dolgunk az életben. De Isten tényleg más. Ő maga a tökéletes szeretet. Isten a következő parancsot adta a szülőknek az Újszövetségben: *„Ti pedig atyák, ne ingereljétek gyermekeiteket, hanem neveljétek az Úr tanítása szerint fegyelemmel és intéssel"* (Ef 6,4).

A SZÜLŐI HŰSÉG

Isten gyermeke vagy, és Ő most is néven szólít, de lehet, hogy szíved mélyén kételkedsz az Ő hűségében. Lehet, hogy gyermekkorodban halál vagy válás miatt elveszítetted az édesapádat. Lehet, hogy szüleid a munkájuk miatt hanyagoltak el, és így lettél „árva". Vagy csak a megszegett ígéretek és az elhanyagolás gyermekkori emléke kísért? Lehet, hogy kicsi korodban órákig sírtál, és nem volt senki, aki az éhségtől vagy a kellemetlenségtől megszabadítson? Vagy kisgyerekként bezárt ajtók mögött sírtál, egyedül, elfelejtve? Nem érzed, hogy Ő veled van? Nyitott még a szíved Isten előtt, vagy egészen megkeményedett már a bizalmatlanság és a cinizmus miatt?

Talán most azt mondod: „Ha ennyire szeret az Isten, miért nem éreztem vagy láttam sohasem Őt?" Nem Isten hagyott el, hanem a körülötted élő emberek vallottak kudarcot. Olyan sokszor nem tudunk az Ő keze és szava lenni mások felé, akik még nem ismerik Őt. Nagyon kevesen vannak azok, akik engedik, hogy Jézus megtört szíve azokhoz vezesse őket, akiknek szükségük van arra, hogy másokon keresztül is megtapasztalják Isten szeretetét. Jézust nem a kellemes helyek vonzzák, hanem a szenvedő emberek. Az Ő szeretete üldöz minket első leheletünktől halálunk pillanatáig.

Mennyei Atyád ott volt, amikor kisgyermekként az első lépéseket tetted. Ő ott volt a fájdalmak, csalódások idején is. Most is ott van veled. Egy rövid időre rábízott földi szüleidre, akiken keresztül el akart árasztani téged az Ő szeretetével. Isten a jó család szeretete és biztonsága által akart felkészíteni az Ő szeretetére. Ha a szüleink kudarcot vallottak, ezt fel kell ismernünk, megbocsátani nekik, és ki kell nyitni a szívünket Isten szeretetének elfogadására. Szerető Atyánk most is kitárt karokkal vár. Mi tart vissza téged Tőle?

Kevesen ismerik meg Istent teljes valóságában e rövid földi élet során. Sokan vagyunk olyanok, mint az a lator, aki Jézus mellett halt meg a kereszten. Kívülről csak egy eltorzult, véres testet látott, de hamarosan felismerte Jézus igazi lényét, és hit által belépett Isten országába. Nekünk is túl kell látnunk a vallásos közvélemény által Jézusról alkotott torzképeken, de azoknak a kudarcain is, akik elutasítóan bántak velünk. Akkor majd ráeszmélünk, hogy Isten most is tárt karokkal vár ránk, és így szól hozzánk: *„Én azért jöttem, hogy életük legyen, sőt bőségben éljenek"* (Jn 10,10).

„Ha hűtlenek vagyunk, Ő hű marad, mert Ő meg nem tagadhatja magát" (2Tim 2,13).

Floyd McClung

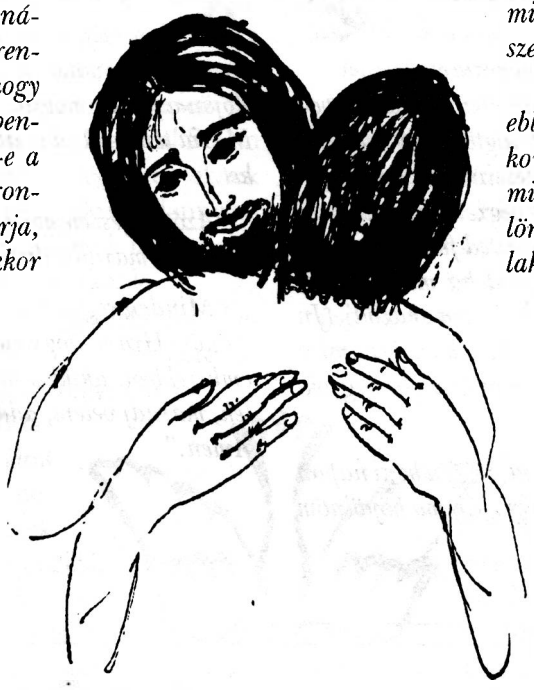
»Urunk, Jézus Krisztus pedig, és Isten, a mi Atyánk, aki szeret minket, s örök vigasztalást és jó reménységet ajándékozott nekünk kegyelemben, bátorítsa és erősítse meg szíveteket minden jótettben és beszédben!«
(2Tessz 2,16-17)

»Itt vagyok, hívtál«

(Sám 3,8)

Fél évvel ezelőtt új munkaterületen helyezkedtem el, ahol emberek problémáival kell foglalkoznom, beszélgetnem velük, rájuk figyelnem.

Ez egy egészen új feladatot jelentett számomra, ami ugyan érdekelt, de mégis úgy érzem, hogy csak belesodródtam ebbe a munkába. Nem tudatosan választottam ezt, mert mikor állást kerestem, nem is ilyenre gondoltam, de csak itt volt szabad férőhely. Ide mások is jelentkeztek, akik képzettebbek voltak nálam és szakmai gyakorlattal is rendelkeztek. Ezért úgy éreztem, hogy nem sok esélyem van. Felmerült bennem, hogy egyáltalán elmenjek-e a felvételi meghallgatásra? Arra gondoltam, hogy ha az Úr azt akarja, hogy én ezzel foglalkozzam, akkor felvesznek. Ha nem akarja, akkor jobb, ha nem sikerül. (Titokban arra gondoltam, hogy talán jobb lenne, ha nem nagyon akarná, mert akkor valami könnyebb munkát kereshetnék.)

Nagyon meglepődtem, amikor közölték, hogy én kaptam meg az állást. Örültem annak, hogy van munkám, de utána megijedtem: hogyan fogom én ezt a feladatot ellátni, hiszen még soha nem foglalkoztam ilyen formában emberekkel? Azzal biztattam magam, ha tényleg ez az Úr akarata, akkor segítséget is ad hozzá.

Belevágtam ebbe a munkába, de sok bizonytalanság volt bennem. Közben arra gondoltam, ha lejár a próbaidőm és nem felelek meg, úgyis elküldenek. (Titokban megint előjött egy könnyebb munka gondolata.)

A próbaidőm lejárt, engem véglegesítettek. Ennek ellenére én továbbra is úgy éreztem, hogy erre a feladatra nem vagyok alkalmas. Ehhez a munkához jó kapcsolatteremtő képességgel kell rendelkezni, ezzel szemben én nem szeretek beszélni, megszólalni, intézkedni, nyüzsögni. Tényleg ez lenne a feladatom?

Közben megtapasztaltam – a munka nehézsége mellett – az emberek háláját, akiknek segítség volt még az is, ha valaki rájuk figyelt, valakinek elmondhatták a gondjaikat. Olyan peremre szorult emberekről van szó, akik ritkán vagy soha nem kaptak életük folyamán odafigyelést és valószínű, hogy Jézust sem ismerik. Azon gondolkodtam el, hogy ezek az emberek vajon bennem, bennünk szembe tudnak-e találkozni Övele, akit mi mindennap magunkhoz vehetünk a szentáldozásban?...

Nagyon megdöbbentem, hogy ebben a nyüzsgő fővárosban – életkortól és életállapottól függetlenül – milyen sok ember van egyedül a különböző gondjaival (megélhetési, lakhatási, nevelési problémák, munkanélküliség, gyász, alkohol függőség, kapcsolatok hiánya, egészséggel kapcsolatos gondok).

Amikor egy emberrel kapcsolatba kerültem – mivel nem sok fogalmam volt, hogyan kellene csinálni – először arra gondoltam, hogy nekem mi esne jól, illetve mi nem, ha én az ő helyében lennék. Igyekeztem ilyen módon ráfigyelni, megérteni őt és beleélni magam a helyzetébe.

Kicsit mindig is irigyeltem azokat az embereket, akik természetükből adódóan kedvesek tudnak lenni, én sajnos nem ilyen vagyok. Mivel a „kedvesség" a Lélek egyik gyümölcse (Gal 5,22), csak reménykedni és imádkozni tudtam, hogy ez talán egyszer nálam is beérik. Addig, amíg erre várakoztam (és még várakozom), megpróbáltam arra gondolni, hogy ha a másik ember helyében Jézus lenne, Őt hogyan fogadnám?

Nagyon örültem annak, ha valamiben konkrétan tudtam segíteni. Mindezek ellenére úgy éreztem, hogy hosszabb idő óta hiányzik belőlem a békesség, de nem tudtam az okát, ezért változtatni se tudtam rajta. Továbbra is rendszeresen eljártam szentmisére, szentség-

imádásra és imádkoztam azokért az emberekért is, akikkel foglalkozom. De békességet nem találtam.

Közben értesültem egy Medjugorje-i zarándoklatról. Gondoltam, el kellene mennem. Eszembe jutott Mária egyik üzenete: „Én az Édesanyátok vagyok, tudok és akarok segíteni rajtatok."

A zarándoklat első napján, a Jelenések hegyén imádkozva éreztem, hogy valami miatt bezárult a szívem, illetve a szívemnek egy része, ám az okát nem tudtam. A második napon az egyik előadásban elhangzott, hogy senki ne menjen el erről a helyről szentgyónás nélkül. Gondoltam, hogy ez nem nekem szól, rajtam ez most nem segít. Pedig mennyivel egyszerűbb lenne, ha csak a bűneimet kellene letennem! Később mégis bementem a gyóntatószékbe, gondoltam sok veszteni-valóm úgy sincs, de nem nagyon hittem abban, hogy most segíteni lehetne rajtam.

Az atyának pár mondattal elmondtam úgy, ahogyan van, hogy milyen lelkiállapotban voltam és vagyok. Nagyon meglepődtem, mert rögtön úgy éreztem, hogy a lényegre tapintott rá a kérdéseivel: mennyire fogadtam el a munkámat, mennyire végzem hivatásként? „Mikor fiatalabb voltál, magad övezted fel magadat és oda mentél, ahová akartál. De majd ha megöregszel, más övez fel téged, és oda visz, ahová nem akarod" (Jn 21,18). Vajon megvan-e bennem az a készség, ami a kis Sámuelben volt, amikor szólította az Úr: „Itt vagyok, hívtál" (Sám 3,8).

Az aznapi előadásban elhangzott, hogy a böjti napon reggel nem úgy kell felkelnünk, hogy „jaj, ma böjtölnöm kell", hanem örömmel: „De jó, hogy ma böjtölhetek!" Ilyen örömmel és készséggel kell nekünk is végeznünk a feladatainkat: „De jó, hogy ma szolgálhatok!" Tudva, hogy ezt nem a saját erőnkből tesszük és időnként nehéznek is érezhetjük. A mindennapok hűségéhez a szentségek, a szentmise, az imádság ad erőt. Végül imádkoztunk együtt ezért a készségért.

Később átgondoltam mindezt, lepergett az elmúlt fél év előttem és kezdtem mindent egészen másképpen látni. A harmadik napon a Krizsevácra mentünk fel, végig imádkozva, elmélkedve a keresztutat. Ahogy kapaszkodtunk fel a hegyre és egymás után hagytuk el a stációkat, a sziklás út egyre nehezebbé vált, de én úgy éreztem, hogy ez a készség egyre erősödik bennem.

Végül a hegy tetején mindent letehettem a nagy kőkereszt alá. Békességet kaptam, amilyet már régóta nem éreztem. Olyan volt, mint amikor a hosszú tél után az első napsugár előjön a felhők mögül. Megtapasztalhattam újból, hogy Mária tényleg tud és akar segíteni, Fiához vezetve minket.

Azóta egészen másképpen végzem a munkámat, ami ugyanaz maradt, de mégis valahogy könnyebbé vált.

Minden reggel ezzel az imával kezdem a napot: „Köszönöm Uram, hogy ma szolgálhatok Neked azokban az emberekben, akikkel találkozom a nap folyamán. Kérlek, maradj velem, add hozzá a Te erődet és áldásodat! Ámen."

G.

SZERETET NÉLKÜL

A kötelesség szeretet nélkül kedvetlenséget támaszt.
A felelősség szeretet nélkül kíméletlenséggé fajul.
Az igazságosság szeretet nélkül nem más, mint keménység.
A nevelés szeretet nélkül ellenkezést vált ki.
A bölcsesség szeretet nélkül ravaszságot szül.
A kedvesség szeretet nélkül képmutatás.
A rend szeretet nélkül aprólékosság.
A tapasztalat szeretet nélkül önteltség.
A hatalom szeretet nélkül kevélységet szül.
A birtoklás szeretet nélkül fukarsággá válik.
A hit szeretet nélkül az elkerülhetetlen végzet hiedelmének szintjére süllyed.
Az élet szeretet nélkül teljesen értelmetlen.

J. Machalke

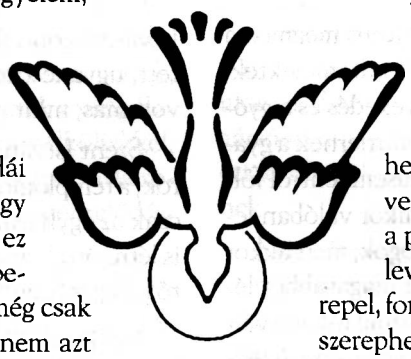
Növekedés és gyógyulás a Szentlélekben

(Elhangzott a VII. Országos Katolikus Karizmatikus Találkozón, 1998 szeptember 26-án a Budapest Sportcsarnokban.)

2. rész

Az Apostolok Cselekedeteiben nem azok a szentek, akiknek a feje fölött glória lebeg, hanem azok, akik a keresztségben Jézussal együtt haltak meg és Vele együtt támadtak fel. Tehát szentségre, életszentségre van hivatása mindegyikünknek! Ha tetszik, ha nem! Sokan gondolják közülünk, hogy az életszentség a szenteknek való, és ez csak kellemetlenséggel jár. De mindannyian szentek vagyunk! Egyesek jobban, mások még egy kicsit kevésbé. De az ő szentségük is elérkezik.

Az imént láttam ott a világítótáblán a feliratot: „Legyetek egyek!" Az egység Istentől felkínált lehetőség, hogy az Ő dicsőségét szolgáljuk. Ez kegyelem, ami nem a mi teljesítményünkből fakad, hanem csakis a Szentlélek által valósul meg. Vannak azonban néhányan – és az idők folyamán ezek egész sereggé váltak –, akik olyan példái az egyháznak, melyek mutatják, hogy mit jelent szentnek lenni. Ugyanis ez nem azt jelenti, hogy valaki büszke, beképzelt a saját tudására, ismereteire, még csak nem is a Szentlélek adományaira, hanem azt jelenti, hogy boldogok és hálásak vagyunk gyengeségeinkért.

A szentek életét tanulmányozva valamin nagyon elcsodálkoztam, amit ma még nem minden könyvben találhatunk meg. Egyetlen olyan szentje sincs az egyháznak, akinek a fizikuma ne lett volna gyenge. Sokan közülük valóban nagyon gyengék voltak, inkább halálra, mint életre valók.

Még az olyan nagy gyógyító is, mint Szent Pál, saját betegségéért imádkozván azt kellett, hogy hallja az Úrtól: „Legyen neked elég az én kegyelmem!" Neki is azt kellett hallania, hogy: „a te gyengeségedben nyilvánulhat meg az én erőm!" Ezt jelenti a szentté válás az Isten kegyelmére való ráutaltságban. Mindazokat, akik ezt megtették, állítja egyházunk példaként szemünk elé. Nem szuper férfiak és szuper nők a szentek. Nem jártak fitness-klubokba, szellemi tréninget se végeztek, azonban azt tudták, hogy mennyire gyengék és mennyire rászorulnak a kegyelemre.

Ismétlem, legyetek büszkék egyházatokra és azokra a szentekre, akiket népetek Európának és a világegyháznak ajándékozott.

Európa legkorábbi szentjét is, úgy gondolom, Magyarországnak köszönheti a világegyház. Szent Mártonra gondolok, aki 316-ban született Szombathelyen. Ő Olaszországon át Franciaországba ment, ahol Tours püspökévé választották. Magyar hazáját azonban sohasem felejtette el – és szerencsére ez a magyar haza sem felejtette őt el soha. Az idén, 1998 tavaszán kaptam egy faxot Mártonhegyéről. Arra gondoltam, hol lehet ez a Mártonhegy, mígnem észrevettem a levélpapíron, hogy Mártonhegy a pannonhalmi apátság eredeti neve. Szeretettel köszöntjük testvéreinket a pannonhalmi apátságból! És ha már a levélpapírjuk címében Mártonhegy szerepel, fontos lenne, hogy ez az eredeti név ismét szerephez jusson – és lehet, hogy ez Szent Mártonnak is kívánsága.

Azért mondom ezt nektek, testvérek, hogy lássátok, a ti magyar szentjeitek mennyire törődnek veletek.

Ők mindannyian itt vannak most velünk. Remélem, amiért ők ennyire törődnek velünk, mi is törődünk velük és közbenjárásukat vesszük igénybe.

Felvetődik azonban a kérdés, hogy mit tud nekünk mondani az, aki 16 évszázaddal ezelőtt, 397 november 11-én jutott a mennybe. Azt hiszem Szent Mártonnak nagyon sok mondanivalója van számunkra, ugyanis ő volt a hétköznapok első szentje. Nem volt mártír, és nem volt sivatagi atya sem. Egyszerű hitvalló volt, aki

megmutatta, hogy hogyan kell a hitet a hétköznapokban élni. Mi volt benne a különös? Első életrajzírója így fogalmazott: „A különös az volt benne, hogy nem volt benne semmi különös." Fiatal katonatisztként megpucolta rabszolgája cipőjét. Ezért a többi tiszt és a katonák kinevették. Neki magának is nevetnie kellett. Ebben a rabszolgában azonban felfedezte Jézus Krisztust. Engedte, hogy Jézus Krisztus lelepleződjék a rabszolgában. Később, mint pap és püspök, megosztotta a sorsát azokkal, akiket ma peremfiguráknak, hajléktalanoknak nevezünk. Egy téli éjszakán egy didergő koldusnak ajándékozta köpenye felét és nemcsak egyszer, ahogyan ezt a róla készült festményen látjuk. Ez sem volt szokás, talán mondhatjuk, hogy ma sem az, különösen akkor, ha egy bizonyos réteghez tartozik valaki és püspök. De Márton megtette. Éppen azért, mert a legszegényebb emberben és a leginkább megvetettben Krisztust látta. Azért tette ezt, mert engedte, hogy a legmegvetettebbek, a társadalomban a legkisebbek megajándékozzák őt azzal, hogy hűséges legyen az evangéliumhoz. Ez nagyobb ajándékot jelentett számára, mint amit ő adott.

A keresztény karrier sohasem lentről fölfelé, hanem fentről lefelé halad és amikor valóban leértünk a mélybe, akkor lehetünk boldogok, mert akkor válunk hasonlóvá Krisztushoz.

Testvéreim, ezt nevezem én növekedésnek, megszentelődésnek és gyógyulásnak a Szentlélekben. Jézus megmosta tanítványai lábát és azt mondta, példát adtam nektek, ti is így cselekedjetek. Mit jelent a növekedés és a gyógyulás a Szentlélekben? A keresztény karriernek a gyakorlati alapelve az, hogy a karrier sohasem lentről fölfelé, hanem fentről lefelé halad és amikor valóban leértünk a mélybe, akkor lehetünk boldogok, mert akkor válunk hasonlóvá Krisztushoz. Minél magasabbra lépett Márton az egyházi karrier útján, annál inkább vált nem szolidárissá, hanem azonossá a legszegényebbekkel. Toursi püspökként nagyon sok olyat tett, amitől azok, akik őt megválasztották, egyáltalán nem voltak elragadtatva. Jézus szeretete arra indította, hogy a városban lévő püspöki székhelyéről elmenekűljön és a falvakban – a pogányoknak – hirdesse az evangéliumot.

Franciaország és Európa nagy része ekkor még nem keresztelkedett meg. Tehát mi sem lehetett természetesebb Márton számára, minthogy az evangéliumot elvigye a szegények legszegényebbjeihez azért, hogy a halál és a feltámadás örömhírét megossza velük. Azért, hogy ezek a legszegényebbek megláthassák, hogyan lehet az Isten szeretetét megélni.

Szent Márton több kolostort is alapított. Az első kolostorokat Franciaország a Magyarországról való szentnek köszönheti. Magyarország mindig is termékeny talaj volt az Isten egyháza számára. A magyar szentek közbenjárása és a ti életetek által továbbra is ez lesz, sőt még inkább ez lesz! Márton lemond püspöki székéről és ezekben a szegény szerzetes közösségekben él, mint mindenkinek a szolgája. Ő nem a nagy tanítók közül való, mint Szent Antal vagy Szent Bazileusz, ő egyszerű imádkozó, aki együtt dicsőíti a többiekkel az Urat. Azonban ebből az imából fakadó szolgálatból származik egy megkeresztelt Franciaország, sőt egy keresztény Európa. Ebből születik egy addig soha nem látott civilizáció, amely a kölcsönös tiszteletre épül. A kölcsönös felelősségvállalásra, amely ledönti azokat a rendi és osztályhatárokat, amelyek eddig akadályt képeztek. Mindezt a hit által. Szentatyánk Európa újraevangelizálását sürgeti és a szeretet új világának megteremtését kéri. Az eredetet Szent Mártonnak, egy Magyarországról való szentnek köszönhetjük.

Egy másik keresztény példát is szeretnék hozni arra, hogyan lehet keresztényként élni. Első királyotokra, Szent Istvánra gondolok. Amit Szent Márton püspökként tett, ugyanezt tette Szent István uralkodóként: ő sem volt más, mint népének szolgája.

Szent István munkája nyomán nemcsak a kolostorok, a templomok, hanem a várak is megépültek. Nemcsak az egyházmegyék, hanem a közigazgatási megyék is létrejöttek, melyeknek életképességét és rendteremtő jellegét Szent István saját életpéldájával ösztönözte.

Egy pogányságnak áldozatul esett országban egyetlen egy ember példája eredményezte azt, hogy az ország Európában keresztény példaképpé növekedhetett. Egy olyan politikai birodalom jött létre, amelyben Isten Országát élték. Mit jelent az Isten Országát élni? Ez nem jelent mást, mint az Isten adományait az Isten kegyelme által egymás szolgálatában megélni. Annak idején Teréz anyától hallottam itt, Budapesten, hogy a legfontosabb a hit. Ilyen szenteket szült a ti országotok, és az ő példájuk révén ilyenek most is születnek.

Szent István király saját bőrén tapasztalhatta, milyen sok ellenállással találkozik, hogy ha keresztényként él. Pontosabban aligha lehetne kifejezni az aggodalmat a keresztény ország jövője iránt, mint ahogyan

azt Szent István fiának írt intelmeiből láthatjuk. Szó szerint idézek Szent István fiának írt intelmeiből: „Légy mértéktartó! Ne büntess és ne ítélj el senkit mértéktelenül! Légy szelíd és jóságos, hogy az igazságosságnak ne mondj soha ellent! Légy nemes! Senkit se bánts meg meggondolatlanul! Légy szemérmes és kerüld a rossz vágyakat, mint a halál töviseit!"

Látjátok, így élni, ez jelenti a növekedést és a gyógyulást a Szentlélekben! Nem kell mást tennetek, mint első szent királyotoknál utánaolvasni – nem egyszer-egyszer, hanem mindennap!

A Szentlélekben való növekedés és gyógyulás iskolájába járva megtaláltok mindent a szentjeiteknél és első szent királyotoknál.

Mértékletesnek lenni, mértéket tartani – micsoda nagyszerű program ez a konzumvilágban, ami a mi időnkre jellemző! Szelíden és szemérmesen közlekedni, kapcsolatot tartani egymással – micsoda program! Akkor, amikor a médiákban a pornográfia szinte már hétköznapi, mindennapos dologgá válik.

Szent István egészen gyakorlati példákat ad fiának arra vonatkozóan, hogyan lehet ezt megélni. Idézek újból: „A szolgálat cselekedetei, a jóság az emberek iránt fog elvezetni téged a boldogsághoz, az üdvösséghez. Légy jóságos mindazokhoz, akik erőszakot szenvednek!" Micsoda program ez egy olyan világban, ahol a brutalitás az élet minden területén olyan erősen nyilvánul meg, mint a mi korunkban! És Szent István továbbra is így ír a fiának és írja nektek is: „Mérlegeld a szívedben Jézus Krisztus példáját: »Szeretetet akarok, nem áldozatot!« Legyen türelmed nemcsak a világ hatalmasaival szemben, hanem a hatalom nélküliekkel, a megalázottakkal, a kicsinyekkel szemben is!" Micsoda program ez a hétköznapokban való megszentelődésre!

Áldozatkészségünk nem éppen imacsoportjaink problémáinak feldolgozásában merül ki? Jámborságunk nem vezet túlzottan gyakran türelmetlenségbe és vitába a többiekkel? Mennyire vagyunk türelmesek a hatalmasokkal, a hatalmon lévőkkel, egyházunk vezetőivel szemben, akiket a Szentlélek révén kaptunk? És mennyire vagyunk türelmesek a legelesettebbekkel, az értelmi fogyatékosokkal, a menekültekkel, a menedékjogért folyamodókkal, az AIDS-betegekkel, a kábítószert fogyasztókkal, a homoszexuálisokkal szemben, akik mind-mind ugyanúgy az Isten teremtményei, Jézus által megváltottak és a Szentlélek templomai – mint mi!? Tegyétek szívetekre a kezeteket, nem kellene-e, hogy imaközösségeink, közösségeink családjai nyitva álljanak ezek előtt az említett elesettek előtt? Hogyha szíveinket, házainkat, kolostorainkat és templomainkat megnyitjuk azok előtt, akik mindig az utolsó helyekre jutnak, akkor követjük szent királyunk, István példáját, aki éppen számukra, a legszegényebbek számára nyitotta meg udvarát.

Ami rám mindig a legnagyobb benyomást teszi Szent István írásaiból és életéből, az az a felismerés, hogy senki sem lehet egyedül szent, senki sem gyógyíthat vagy gyógyulhat meg egyedül. Szíve mélyéből fakadó érzékkel bírt a közösség iránt, a család, az egyház, a társadalom közössége iránt. Mindannyian felelősek vagyunk az egymás felé irányuló szeretetért! Felelősek vagyunk nemcsak a barátaink felé irányuló szeretetért, hanem az ellenségeink, az ellenfeleink iránti szeretetért is! És ez ismét szó szerinti idézet volt Szent István intelmeiből fiához.

A király olyan következtetésre jut, amelyet mi a harmadik évezred küszöbén csak kívánhatunk és ezért könyörögnetünk, idézem: „Kedves fiam, az egyház a mi Magyarországunkon még mindig nagyon fiatalnak számít, ezért egy különösen okos és körültekintő ápolásra, istápolásra van szüksége. Azt, amit az Isten az Ő soha ki nem érdemelhető, meg nem szolgálható jóságából nekünk ajándékozott, hanyagsággal és rosszkedvűséggel soha nem teheted tönkre!" Most tapsoljátok meg királyotok szavait!

Azt a jóságot és azt a gondoskodó istápolást, melyet a király a fiának javasolt, a magyar egyház a szentek által minden időben megtapasztalhatta. Sokan közülünk és az emberek között szívesebben látják az egyház ráncait és töredékességeit, mint erényeit azért, hogy morgolódjanak. Én azonban látom ezt a sok ezer sugárzó szempárt itt, magam előtt, és ez az Isten egyháza, ezt köszönjük Jézusnak. Ezért adunk hálát a szenteknek.

Még két szent asszonyt szeretnék bemutatni. Azért, mert én szerzetes vagyok, nem vagyok feltétlenül nő ellenes! Úgy gondolom, hogy a Domonkos Rend nővére, Szent Margit és rokona Szent Erzsébet, aki ferences harmadrendű volt, és mindketten az Árpád-házból valók, a fölülről lefelé haladó keresztény karrier szép példái.

Margit négyéves korában kerül a kolostorba. Erzsébetet tízéves korában adják férjhez a türingiai őrgrófhoz. Férjének halála után azonban minden birtokát elajándékozza, rongyokban jár és szegényekkel, betegekkel foglalkozik. Margit számára király apja kolostort építtet a pesti Margitszigeten és a királylány ott is a háztartás és a konyha legszennyesebb munkáit végezte. Rendkívül beteges, sok bajtól szenvedő, gyenge fizikuma ellenére ugyanazt teszi Margit is, mint Erzsébet, életét a szegényeknek és a kicsinyeknek szenteli.

Ez azonban akkor is, mint ma is, igen veszedelmes volt, mert a szegények kívülről jöttek és nagyon sok fertőzés származhatott a velük való foglalkozásból. A tudatosan választott, fölülről lefelé haladó útban a szegények, a legkisebbek felé van a növekedés, ebben találjuk meg, ebben kapjuk meg ajándékba a növekedést.

Tudom, hogy most mit kérdeztek: nagyon szép volt ez a középkori szentek életében, de hogyan tegyük ezt mi ma, egy teljességében megváltozott világban és egy egészen megváltozott egyházban?

Az én válaszom a kérdésre: sem a társadalom, sem az egyház nem annyira más! És egyáltalán nem kell királyi családból származni ahhoz, hogy fölsöpörjük az udvart vagy ápoljuk az AIDS-betegeket.

Egy tanúságtétellel szeretném zárni előadásomat, amely napjaink Magyarországából való. A hely, amiről beszélek, az a hely, amely az említett képeslapon a nyíl irányában a nem látható részen fekszik. Megkérdezték tőlem, hogyan éljünk, mit is tegyünk a karizmatikus megújulásban? És megkérdezték tőlem azt is, hogy hogyan lehetne a falu idős plébánosát ismét vidámabbá tenni, hiszen mindig olyan szomorúnak látszik.

Válaszom a sok kérdésre meglehetősen józan volt, és azt hiszem, 16 éves barátságunk alatt ez volt az egyetlen recept, amit adtam.

Eláruljam nektek a receptet? Igen?

A válaszom arra a kérdésre, hogyan lehetne az egyházat megújítani, hogyan éljük meg a gyakorlatban a karizmatikus megújulást, egész egyszerűen ennyi volt: „Hordjatok széket! Menjetek el idős plébánosotokhoz és kérdezzétek meg, hogy segíthettek-e neki az egyházközségi munkában, hordhattok-e székeket."

És az én barátaim, akik hozzászoktak az engedelmességhez, szó szerint vették. Elmentek a plébánosukhoz és megkérdezték: „Plébános úr, megengedi, hogy székeket hordjunk a plébánián?"

A plébános úr egy kissé meglepődött – itt fiatal értelmiségiek csoportjáról volt szó, és az értelmiségieket sokan talán még ma is kiskirályoknak tekintik annak ellenére, hogy nem Roys-roys-szal járnak –, amikor ezt az elit csapatot jönni látta azzal az úti paranccsal, hogy széket hordjanak. Ez a plébános nagyon sok mindenhez hozzászokott, de azt, hogy fiatal értelmiségiek meg akarják fogni a dolog végét, azt biztosan nem szokta meg.

Amikor a plébános úr a megrázkódtatásból magához tért, megkérdezte, hogy milyen székeket akarnak hordani? Akkor elkezdtek a plébánossal együtt közösen dolgozni az egyházközségben és nem mindig széket hordtak.

A plébánossal együtt kolostort építettek, amelyben ma 12 domonkos nővér él, és a plébánossal együtt katolikus gimnáziumot építettek, amelyben több száz gyermek tanulja és éli a keresztény hitet.

Ha valamit mondhatok, tanácsolhatok nektek, azt mondom, ne a katolikus gimnáziummal kezdjétek, és amikor nem megy, ne azt mondjátok, hogy sajnos nem volt elég a pénz.

Kezdjétek inkább azzal, hogy a plébános úrnak segítetek széket hordani. Úgy gondolom, hogy ez Szent Józsefnek nagyon kedvére való lesz, mert ő ács volt és Jézusnak is biztos tetszik, hiszen Ő is ácsnak tanult. És ha majd elkezdtek széket hordani a plébánossal és Szent Józseffel együtt, akkor majd meglesz a pénz is. Hiszitek, nem hiszitek, még a püspöknek is tetszett, amit ezek a fiatal karizmatikusok tettek. Ritka, de létezik ilyen!

Hogyha a Szentlélekben való növekedés ilyen egységben és közösségben zajlik, akkor mi, hívők is együtt növekszünk és gyógyulunk a plébánossal.

Hogyha a Szentlélekben való növekedés ilyen egységben és közösségben zajlik, akkor mi, hívők is együtt növekszünk és gyógyulunk a plébánossal. Akkor imánkban és munkánkban és ezek révén a plébános is egyre inkább az üdvösség emberévé válhat. Akkor megtapasztalhatja ő is, hogy a Szentlélek Isten a hívők révén mennyire szereti őt és mennyire szeretné megajándékozni őt kegyelmi ajándékaival.

Ez azonnal megtörténik, ha mi hívők elkezdjük pásztorainkat szeretetünkkel és a magunk karizmáival megajándékozni!

Imádkozzunk pásztorainkkal és pásztorainkért! És adjunk hálát Istennek, hogy egyházát és a hierarchiát ajándékba adta, mert ez a Lélek egyik legszebb ajándéka! És a magyar egyház tegnap, ma és holnap; volt, van és lesz – és ezek ti vagytok!

Budapest az egyház központja volt és Budapest Európa egyik központja lesz az egyház megújulására!

P. Michael Marsch

»Az Úr az én Pásztorom«

Hitemet családomnak köszönhetem. Első emlékeim erről a vasárnapi szentmise hallgatás és az esti imádság: „Én Istenem, jó Istenem, lecsukódik már a szemem...”

Szüleim példája, a nehéz helyzetekben megmutatkozó hűsége segített, hogy az iskolás évek fájó perceit elviseljem. Az ő karjaikban megnyugvást találtam.

A másik emlékem: szüleim hűsége egymáshoz. Amikor válásokról hallottam, eleinte természetesnek tűnt, hogy nálunk ilyenről szó sem lehet.

(Évtizedek múlva – a hitvesem mellett – is az ő példájuk van előttem.)

Aztán a magányosság évei következtek, amelyeket nehezen viseltem. Főiskolára jártam, majd dolgozni kezdtem. Közben egyre biztosabb voltam abban, hogy igaz hitvest nem találhatok.

Egyetlen reménysugarat egy rég elhunyt ismerős szava jelentett. „Maci” – többen így ismertük – azt mondta egyszer: „Ha Isten valakit neked szán, elhozza őt neked a világ túlsó végéről is.”

Ebben reménykedtem...

Túl a 25. születésnapomon egy ismerősöm által végre rátaláltam jövendőbelimre. Az első pillanattól kezdve éreztem: ő több, mint egy szerelem, Isten tényleg elhozta őt „a világ túlsó végéről”. Hitemet párom erősítette, ha időnként mégis elcsüggedtem. Úgy gondolom: hitvesem mély hittel imádkozik szüleimért, ők miértünk, és ez tart meg mindannyiunkat.

Fiaimat is az Úrnak köszönhetem.

Sokat kellett várnom a gyermekáldásra. Reményt a 127. zsoltárból merítettem. Esküvőnkre szerettem volna, ha ezt éneklik az olvasmány és a szentlecke között. Nem ígérték, mégis felejthetetlen volt a pillanat, amikor meghallottam. Van egy sora, amely reményt ébresztett bennem: „Fiaid, mint olajfacsemeték asztalod körül.”

Ebben hittem, hogy beteljesül, és az Úr tényleg megajándékozott két fiúval.

Rájuk, férjemre és szüleimre gondolva hála tölt el, és csak ennyit tudok mondani ekkor:

„Köszönet és hála az Úrnak!”

Tomanné, Ildi

A karizmatikus megújulás és a szentmise

Húsz évvel ezelőtt tapasztaltam meg személyesen a Szentlélek kiáradását. Ez a tapasztalat megújította a szentmiséhez való hozzáállásomat és papi életemet. Ezután mélyebben éltem át a szentmise alatt Jézus jelenlétét és közelségét. De valahogy most az elmúlt hetekben kezdett bennem összeállni az egész! Vagyis az, hogy a katolikus karizmatikus megújulás célja nem más, mint hogy a lehető legteljesebb legyen a Jézussal való szentségi találkozás. Ez a találkozás az ember számára döntő jelentőségű. Amikor Zakeus találkozott Jézussal (Lk 19,1-10), minden megváltozott benne. A bűnös vámos szentté lett. Amikor a bűnös asszony találkozik Jézussal a farizeus házában (Lk 7,36), ott is tanúi lehetünk egy új ember születésének. Ezekből levonhatjuk azt a következtetést, hogy aki Jézussal találkozik, az megváltozik.

Suenens bíboros azt mondta egyszer, hogy a karizmatikus megújulásnak az „egyház szívébe" kell hatolnia. Ez egy belső figyelmet jelent. Ahogyan a lelkipásztorok előkészítik a keresztelendő gyermek szüleit a keresztségre, ha kell több alkalommal is tanítják a hit alapjaira – ugyanolyan gondossággal kellene azt is megkérdezniük: szívükbe fogadták-e már személyesen a Szentlelket, van-e élő kapcsolatuk Istennel? Mert ezen dől el, hogy keresztény életet élnek-e!

De ezen kívül mást is jelent az „egyház szíve". Mi van az egyház szívében? Jézus Krisztus áldozata: a szentmise! A karizmatikus megújulásnak be kell hatolnia a szentmisébe, hogy minden, ami ott történik, a Szentlélek fényében és a Szentlélek erejében történjen! Az a karizmatikus megújulás, amely nem vezet el a szentmiséhez és a szentségekhez, nem katolikus karizmatikus megújulás! Lehetnek csodálatos jelek, nagy élményeket adó dicsőítő énekek – de mégse katolikus.

A katolikus karizmatikus megújulás értékei a szentmisére irányulnak, vagyis a Jézussal való szentségi találkozásra. *„Amint az Atya Krisztust küldötte, úgy küldte Krisztus is a Szentlélekkel eltelt apostolokat. Nemcsak azért, hogy az Evangéliumot minden embernek hirdetve tanítsák: Istennek szent Fia halálával és feltámadásával megszabadított minket a sátán hatalmából és a halálból, és átvitt az Atya országába, hanem azért is, hogy a meghirdetett üdvösséget megvalósítsák az egész liturgikus élet központját jelentő áldozat és szentségek útján."* (II. Vatikáni Zsinat: A Szent Liturgiáról 6.) A mozaik kockáknak csak úgy van értelmük, ha az egész kép viszonylatában a helyükre kerülnek. Nagyon fontos a megtérés, de itt nem szabad megállni – ez valamire irányul! Fontos a Szentlélek szívünkbe fogadása és a karizmák elfogadása, de itt nem szabad megállni. Ezek mind a Jézussal való szentségi találkozásra irányulnak. Ha nem jön létre ez a találkozás, az ember nem képes „új teremtmény" (2Kor 5,17) lenni! Ahogy egy katedrális boltívei egy középpontba futnak össze – ezek mind úgy találkoznak a szentmisében.

A Szent Liturgiáról szóló dokumentumban (9) azt mondja a II. Vatikáni Zsinat: *„Mielőtt az emberek a liturgiában részt tudnának venni, szükséges, hogy a hitre és megtérésre meghívást nyerjenek. Mert »hogyan hívhatják segítségül, amíg nem hisznek benne? S hogyan higgyenek abban, akiről nem hallottak? S hogyan halljanak róla, ha nincs, aki hirdesse? S hogyan hirdesse az, akit nem küldtek?« (Róm 10,14-15)"* Ez azt jelenti, ha nincs megtérés és mély hit, a szentmisén való részvétel külsőségessé válik: lehet, hogy minden imát pontosan mond, és énekel az ember – de a szíve alig változik. Úgy megy haza, ahogy jött. Az élő Istennel való találkozás nem hozott létre benne nagy változást – mert igazán nem is találkozott vele. A karizmatikus megújulás hét ajándékra hívja fel a figyelmet, amely a szentmisében rejtőzik. Ezek az ajándékok ugyanakkor kihívások is: kihívják az embert zárkózottságából és közömbösségéből, és döntő változásokat hoznak létre benne.

1. Az első ajándék a szentmise kezdeténél található: a **bűnbánat**.

A bűnbánathoz, illetve a megtéréshez szükséges a Szentlélek világossága. *„A Lélek mindent átlát, még Isten mélységeit is"* (1Kor 2,10). Csak Isten Lelke tudja az embernek bemutatni, hogy ki is ő valójában. A Lélek megmutatja a benned lévő rosszat és megmutatja Isten irgalmát. Felelősségre von, és ugyanakkor megvigasztal. Sőt, erőt ad a rossz legyőzéséhez. Nem elég csak úgy elmondani a bűnbánati imát, hanem a benned lévő rosszat el kell vetni magadtól (Róm 8,13; 5,21), mert hiszen a bűn „halált hozó"! Ezt a lépést követi, hogy elismered Jézust, mint Uradat és Megváltódat, akinek abszolút joga van életed minden területe fölött. A függetlenségre törekvő modern ember könnyen kimondja a sátáni szavakat: „én a magam ura vagyok", „nekem nem parancsol senki". Egyedül a Szentlélek fényében ismeri fel az ember, hogy a Jézusnak való engedelmesség érték. Sőt az egyetlen út ahhoz, hogy kiszabaduljon börtönéből, és hogy a sötétségből a fényre jusson. Egyedül a Szentlélektől szárma-

zik az az örömteli fölismerés, hogy Isten gyermeke vagyok! Szívesen megteszem mindazt, amit az én szerető Atyám mond nekem! Nem az én vágyaim a fontosak, hanem az Ő szent akarata! Mert egyedül ezáltal érek célba! Szent Ferencben egy szentmise indította el a megtérést. Erre a döntő lépésre és felismerésre hív az Úr minden szentmise kezdetén! Ez az a kapu, amelyen át beléphetsz a szentmise misztériumába. Ezért tanácsos néhány perccel korábban érkezni a templomba, hogy a szívedet föl tudd készíteni erre a lépésre. Ha ez sikerül, akkor lelked mélyéből bele tudsz kapcsolódni a dicsőítésbe.

2. Az Úr második ajándéka a **dicsőítés**.

A Szent Liturgiáról szóló zsinati dokumentum azt írja: *„A liturgia az a csúcs, amelyre az Egyház tevékenysége irányul; ugyanakkor az a forrás is, amelyből fakad minden ereje. Az apostoli munka ugyanis azt célozza, hogy mindazok, akik a hit és a keresztség által Isten gyermekei lettek, egybegyűljenek, az Egyház közösségében Istent dicsérjék, résztvegyenek az áldozatban és az Úr vacsoráját vegyék... Az eukarisztiából, mint forrásból árad belénk a kegyelem, és általa valósul meg Krisztusban a leghatásosabb módon az emberek megszentelése és Isten dicsőítése. Az egyház minden más munkájának erre a célra kell irányulnia."* (II. Vatikáni Zsinat: A Szent Liturgiáról 10.)

Miért kell dicsőíteni? Mert ez szeretetből fakad és értelmes dolog! Amikor az ember találkozik a végtelen bölcsességgel, jósággal, szépséggel, igazsággal. dicsőíteni kezd. Ezt nem Isten követeli meg, hanem ez értelmes mivoltunkból fakad. Mert ezt megelőzi az a fölismerés, hogy ki az Isten! Bármi jót, igazat, szépet megtapasztalsz, azért dicsőítheted Istent. Ez a legszellemibb folyamat, amit a Szentlélek irányít bennünk, hiszen azért küldte Őt Jézus, hogy „megdicsőítse" Istent (Jn 16,14). A karizmatikus megújulás kezdettől fogva felismerte ennek fontosságát, és bátorított a dicsőítésre. Ugyanakkor ez azt is igényli, hogy az ember merjen kilépni a birtoklás, hatalom és élvezetvágy körforgásából és belépjen Isten szemléletébe. A Szentlélek segít, hogy ezt a lépést megtegyed, és szívedet eltöltse az imádat. Erre tanít a „dicsőség" kezdetű imádság. Már a dicsőítő szavak halmozásából is látjuk, hogy itt a szív tele van Isten szemléletével: „dicsőítünk... áldunk... imádunk... magasztalunk... hálát adunk..." Ezt az imaformát otthon is lehet gyakorolni, hogy az ember szíve minél gyakrabban fölemelkedjen a természetfölötti világ szépségeihez. De azért is jó megtanulni, mert az örökkévalóságban ez lesz a „főfoglalkozásunk" (Jel 7,12). Szüntelenül áramlik majd felénk Isten szépsége, jósága, bölcsessége és mi erre a dicsőítés szavaival fogunk reagálni.

3. Az Úr harmadik ajándéka az **Ige**.

A Szentlélek által ismerheted fel az Igében Isten neked szóló üzenetét. Amikor Szent Ferenc egy szentmisén azt hallotta: „add el mindenedet", ez meggyökereződött benne. Úgy érezte, ezt személyesen neki mondja Jézus. Ettől fogva elkezdte életét rendezni, és Istennek alárendelni.

Jó, ha valaki már otthon átelmélkedi a szentmise olvasmányait. Jó, ha minden szentmisén kéri a Szentlelket, mutassa meg, hogy neki személyesen mit üzen most az Úr. Akinek a szíve kész az engedelmességre, egészen biztosan meghallja azt a szót, ami számára világosságot hoz, és kinyilvánítja Isten akaratát. Ugyanakkor arra is jó gondolni, hogy Isten Igéje teremtő erejű. Ahogy a világot megteremtette, ugyanúgy képes arra, hogy benned is új világot teremtsen. A karizmatikus megújulás a világ minden részén új lelkesedést hozott Isten igéje iránt. A hetenként összejövő közösségek az Igére épülnek, és amikor az Igéből megismerik az Isten akaratát – ez dicsőítést vált ki bennük. A Szentlélek az Igén keresztül Isten jelenlétét, hatalmát és szándékait ismerteti meg az emberrel.

4. Az Úr negyedik ajándéka a szentmisén, az **élő hit**.

Hit abban, hogy Isten nincs távol, hanem közel van. Hit abban, hogy Isten „itt és most" cselekedni fog. Hit abban, hogy minden rosszaságod ellenére elfogad téged és szeret. Úgy mondd el a „Hiszekegy"-et, hogy a Szentlélek közölhesse veled a hit erejét. Azt az erőt, amivel kapcsolatban Jézus azt mondta: *„Ha azt mondjátok ennek az eperfának, szakadj ki tövestül és verj gyökeret a tengerben – engedelmeskedik nektek"* (Lk 17,6).

Ha ezt a hitet szívedbe engeded, ez felszabadít.

A betegség, a rosszindulatú emberek támadásai, sorsod problémái nem uralkodnak többé fölötted, mert Isten jelenlétébe lépsz, ahol a rossznak nincs hatalma. Jézus azt mondta: *„Aki bennem hisz, nem marad sötétségben"* (Jn 14,46). Ezzel a hittel szinte azt lehet mondani, izgalmassá válik a szentmise. A embert eltölti a várakozás, hogy vajon mit fog cselekedni Isten a következő percekben. Ez a hittel teljes várakozás tapasztalható meg Tardif atya miséin, mivel az emberek hiszik, hogy ott Isten gyógyítani fog. De ez a hit minden szentmisén fölébreszthető, mert Isten az, aki gyógyít! A karizmatikus megújulás mindig fölhívta a keresztények figyelmét a várakozó hit fontosságára, amely megnyitja a szívet Isten működése előtt!

5. Az Úr ötödik ajándéka a **felajánlás**.

A miséző pap fölajánlja Istennek a kenyeret és a bort, mint az „emberi munka gyümölcsét". Isten azt tudja átváltoztatni saját testévé és vérévé, amit fölajánl a miséző pap. Az előkészületi asztalon lévő bor, vagy kenyér nem változik át.

A felajánlás gesztusa a mi életünkre is vonatkozik. A szentek írásaiban gyakran találunk felajánló imákat: nem csak az általánosan ismert Szent Ignác-i imára gondolok: *„Fogadd el Uram teljes szabadságom, emlékezetem, értelmem és egész akaratom, mindenem, amim van, és amivel rendelkezem. Te adtad nekem mindezt, Neked Uram visszaadom. Minden a Tiéd, rendelkezzél vele, egé-*

szen akaratod szerint. Add nekem szereteted és kegyelmed, mert az elég nekem" – hanem Foucauld atya, vagy Thomas Merton imáira is. Itt is érvényes az, amit az előbb megfogalmaztunk: Isten azt tudja átváltoztatni, amit odaadunk. A karizmatikus megújulás mindig nagy súlyt helyezett az élet fölajánlására. Ez azt jelenti, hogy nem birtokosai vagyunk saját életünknek, hanem intézői (Mt 25,14-30; Lk 16,2).

Ami pedig azt jelenti, hogy egyszer az Úr tőlünk is megkérdezi: mit tettél a neked adott talentumokkal, „adj számot vagyonkezelésedről" (Lk 16,2). Tudomásul kell venni, hogy a te életed nem a tiéd, hanem Istené (1Pét 2,9). Nem csak a teremtés miatt, hanem a megváltás miatt is. *„Nagy volt a ti váltságdíjatok"* – írja Pál apostol (1Kor 6,20). Jézus tulajdon vére ontásával váltott meg bennünket.

A bűn én-központúvá tette az embert. Tudatlanságában azt gondolja, hogy minden tőle való. De ez nem igaz! Minden testi és lelki képességünket, létünket, minden eredményünket és sikereinket ajándékba kaptuk. *„Mid van, amit nem kaptál?"* – kérdezi Pál apostol (1Kor 4,7). A felajánlás által tudatosul benned, hogy Istentől jöttél és hozzá mész. Tudatosul az is, hogy életedet és minden adományodat úgy kell kezelned, hogy az megfeleljen Isten szándékainak. Hogy ne a Te önző, bűnös akaratod győzzön, hanem Isten akarata. A felajánlással kiszakítod magad a rossz bilincseiből és lehetővé teszed, hogy Isten hatalmas dolgokat műveljen veled, ahogy a Szűzanya mondta a Magnificatban. A Szentlélek segíteni fog, hogy életátadásod következetes legyen. *„Eszedbe juttatja"* (Jn 14,26) a hétköznapok forgatagában, hogy Istené vagy és úgy kell cselekedned, ahogy Ő akarja.

6. Az Úr hatodik ajándéka az **átváltoztatás** és az **áldozás.**

A kenyér és a bor Jézus testévé és vérévé válik. A világtörténelem legnagyobb csodája megy végbe a szemed előtt. Életed legnagyobb lehetősége előtt állsz: Isten a szívedbe akar költözni. Jézus van előtted, aki azért jött el, hogy feláldozza magát éretted. Nem foglalható szavakba az az isteni szeretet, ami itt megnyilvánul. Milyen titokzatos az az isteni vágy, amely minden lehetőt megragad, hogy egyesüljön teremtményével. Emberré lett, kenyérré lett, hogy eljöhessen hozzád és hogy **soha** ne érezd magad egyedül. Hogy amikor elhagynak, elutasítanak, megaláznak és megcsalnak, akkor is melléd tudjon állni és azt mondani: „Ne félj, én szeretlek téged, az életemnél is jobban."

Ugyanakkor az átváltoztatás azt is jelenti, hogy a Szentlélek téged is át akar változtatni. Lehetővé akarja tenni, hogy rajtad keresztül megnyilvánuljon Isten hatalma és jósága. Ezen a ponton nyílik rá a szemünk a karizmák fontosságára. Általad akar Jézus gyógyítani, prófétálni, szomorúakat vigasztalni, rászorulókat segíteni.

Ahogy ezeket a sorokat írtam, egy ápolónővér (Gyarmati Jánosné) meglátogatott. Örömmel számolt be arról, hogy az elsőszombati szentmisén meggyógyult a keze. Egy 5 x 5 centiméteres égési seb volt rajta, ami hetek óta nem gyógyult. Az orvos már a bőrátültetésen gondolkodott. A nővér a szentmise után vette észre, hogy nem fáj a keze. Amikor hétfőn elment az orvoshoz és az kibontotta a kötést – teljesen sima volt a bőre, nyoma is alig volt az égési sebnek!

A szentáldozás a gyógyulás forrása! Jézus köztünk jár és megérinti sebeinket és eggyé forrasztja szívünket. A katolikus karizmatikus összejövetelek mindig a szentmisével egybekapcsolva jönnek létre. Mert ez minden egyházi tevékenység „csúcsa" – ahogy a II. Vatikáni Zsinat írja a Szent Liturgiáról (10): *„Ugyanakkor forrás is, amelyből fakad minden ereje."*

7. Az Úr hetedik ajándéka a **küldetés.**

Gondolj bele, mi ment végbe benned. Jézus van a szívedben, megújultál és kilépsz a világba. Jézus általad akar szólni (ez történik az evangelizációban), általad akar szeretni (ez valósul meg a karizmák által), és rajtad keresztül akarja az egyházat építeni (közösséget vállalni másokkal). Ez történt az első pünkösd alkalmával is. Amikor az apostolok megtapasztalták a Szentlélek kiáradását, háromezer embert megtérítettek (evangelizáltak), segítettek a rászorulókon (béna gyógyítása), és megszervezték az első egyházi közösséget (hét diakónus megválasztása, együtt imádkozás, kenyértörés – ApCsel 2,42-47).

Az Úr téged is küld a világba. A Szentlélek megmutatja, hogy kinek, mikor és hogyan kell szólni, vagy segíteni. A világ ma tele van sebekkel. A gyűlölet sebeivel és a bűnök sebeivel, a kábítószerek és abortuszok sebeivel. A reménytelenség és a félelem sebeivel. Jézus küld, hogy gyógyítsd meg a világ sebeit. Nem bújhatsz ki a küldetés alól. A karizmatikus megújulás minden országban nagy súlyt helyez az evangelizációra. Nem csak az „Élet a Lélekben" szeminárium és a különféle kurzusok által, hanem az ember személyes találkozásai által is. Felébresztette a katolikusokban a küldetésnek azt a szellemét, hogy felelősök a környezetükért. Szóval és közbenjáró imádsággal lehetőleg mindenkit vigyenek oda Jézushoz.

Ne engedd, hogy bárki is meghaljon melletted a reménytelenségtől! Segíts rajta! Szeresd! Így válik a szentmise életforrássá!

Szeretném megismételni újra, amit az elején írtam: az a karizmatikus megújulás, amely nem vezet el a szentmisékhez és a szentségekhez, nem katolikus karizmatikus megújulás. Lehet érdekes, megragadó, történhet csodás gyógyulás is, de nem katolikus. Nekünk katolikusoknak nem szabad az eukarisztiát elhanyagolni, vagy pláne semmibe venni. *„Ezért gyöngék és betegek közületek sokan, többen pedig holtak"* (1Kor 11,30). A világ legnagyobb kincse nálunk van! Rajtunk múlik, hogy a kincs a Szentlélek által életté válik-e bennünk!

Katona István

Peti fiam és az Oltáriszentség

1991-ben kötöttem házasságot. Négy gyermekem van. Örülök gyermekeimnek, de ez az öröm a kereszt öröme is. Úgy éreztem, mint anya és pedagógus csődöt mondtam Peti nevelésével kapcsolatban (négy gyermekem közül ő a legidősebb). Minden csibészséget elkövetett, amit egy hatéves gyerek csak ki tud találni. Rendszeresen verte testvéreit. Minden folyadékot szétlocsolt a lakásban. Amikor új óvodába került, az első tette az volt, hogy az óvó nénit összerugdosta. A falakat újra és újra összefirkálta, akkor is, ha tudta, hogy nem szabad és büntetést kap érte. Többször világgá ment, egyszer elvitte egyik kistestvérét is. A szomszéd garázsába behajigálta a kulcsokat. Bezárkózott... Egy ebédet képtelen voltam megfőzni mellette, mert ötpercenként történt valami. Valamelyik gyerek mindig sírt, hogy „a Peti bántott".

Ötször annyit foglalkoztam vele, mint a másik három testvérével együtt, és semmi eredmény. Hiába meséltem neki, utána ugyanúgy odament és vágta, ütötte a többieket. Nem lehetett ölbe venni, megpuszilni, szeretgetni. Kemény volt és elutasító, ami gyerekeknél nagyon ritka. Kéthetenként kiborultam és zokogtam férjemnek Peti nevelhetetlensége miatt. Az óvó néni a nevelési tanácsadóba küldött, komoly magatartási zavarok miatt. Szerinte nem valószínű, hogy iskolába mehet.

Teljesen meglepődtem, amikor Peti egyszer csak jó lett. Egy alkalommal, amikor csodálkozva megdicsértem, ő döbbenten így szólt hozzám: „Nem értem, miért csodálkozol, hogy jó vagyok. Hát, amikor körbevitték a Szentségládát, megáldottak. És azóta jó vagyok." Újra rákérdeztem, amire szinte haragosan – hitetlenségemen csodálkozva – még egyszer elmagyarázta, mi történt! (Ugyanis a VII. Országos Katolikus Karizmatikus Kongresszuson körbevitték az Oltáriszentséget és mindenkit megáldottak.) Peti egész idő alatt, amíg ott voltunk, a lépcső korlátján tornázott. Aznap, amikor hazamentünk, be is vallotta, hogy nem imádkozott. Csak azt leste, vajon meglátja-e Erzsi nénit, aki a gyerekeknek csokit osztogatott. ***„Megáldottak a Szentségládával és most jó vagyok!"*** *– mondta Peti röviden a maga nyelvén. Jézus öt perc alatt átformálta.*

Jézus áldásának következményei:

- *Peti azóta jó, nem bántja a többieket;*
- *Peti elkezdett írni, pedig még nincs hat éves;*
- *Peti imádkozik;*
- *békesség lett itthon, a három fiú nem veszekszik, hanem reggeltől estig játszanak;*
- *Petire rá lehet bízni az egész családot, megeteti Klárikát, aki még nincs egy éves.*

Szeretném biztatni a fiatal anyákat: ne szégyenkezzetek gyermekeitek roszszasága miatt! Ha már emberileg mindent megtettetek, vigyétek őket Jézushoz!

Petinek már korábban is volt egy csodás gyógyulása. Újszülött korában az orvos azt ígérte, ha 5-6 éves lesz, meg kell operálni a szívét, mert valamelyik billentyű nem záródik rendesen. Három éves volt, amikor a Farkasréti temetőben egy Jézus Szíve szobor előtt mentünk el, amikor a nagymama sírját látogattuk. Peti megállt és teljesen váratlanul azt mondta: „Köszönöm, hogy meggyógyítottad a szívemet, Jézus." Nemrégen kiderült, valóban meggyógyult és nincs szükség szívműtétre.

Férjem gyomorpanaszai ismét meggyógyultak a Karizmatikus Kongresszus alkalmával. Tíz éve tartó gyomorfekélye a Szentlélek-szemináriumban gyógyult meg. Három éve azonban évente egyszer egy-egy hónapra mindig visszatért. Amikor már tarthatatlan volt a helyzet, Jézus mindig segített! Közösségi imával, betegek kenetével. ***A Szentlélek gyógyítása által ismét ép a családunk. Hála Neked, jó Atyánk! Köszönöm, hogy a Te családod lehetünk!***

T. Ildikó

Levél Jézushoz

(Az „Élet a Lélekben" szeminárium folyamán a résztvevők levelet írnak Jézushoz. Íme egy a sok közül, amely tükrözi írójának elkötelezettségét és Isten iránti szeretetét.)

Drága Jézus!

Köszönöm az életemet. Köszönöm, hogy elhívtál engem, hogy tanítványod lehetek. Uram, pont engem választottál, olyan jó nekem ezt tudni. Hiszem, hogy öröktől fogva ismertél engem, és személyesen engem akartál, hogy éljek. Azt hittem pár évvel ezelőtt, hogy én választottalak Téged, de most már tudom, hogy Te választottál engem. Te annyira jó vagy hozzánk, hogy hagysz minket dönteni. Csak akkor léptél be az életembe, amikor megnyitottam szívemet Előtted. Szereteted oly hatalmas, örömöd oly felemelő, hogy egész lelkemet magával ragadja.

Kérlek, soha ne vond meg tőlem ezt a kegyelmet, hogy Veled örvendezhessek. Hálát adok, amiért élhetek, amiért egészséges vagyok, hogy tanulhatok, hogy családot adtál nekem és vele feladatot. Már tudom, hogy mi a feladatom az életemben és tudom, hogy Te vagy az egyetlen cél, amiért érdemes tenni.

Köszönöm azt a rengeteg kegyelmet, amelyet ebben az évben adtál nekem.

Köszönöm azokat a perceket, amikor egészen közel érezhettelek magamhoz. Kérlek, alakítsd át kedved szerint szívemet, hogy még jobban szerethessen Téged! Bocsáss meg nekem a sok türelmetlenségért, a sok lustaságért, a sok feledékenységért és az én hűtlen szívemért és testemért, ami oly sokszor megfeledkezik Rólad!

Tudom, hogy Te vagy a Megváltó, Te vagy a dicső Király, Te vagy az Élet, az Igazság forrása, kérlek, vedd el rossz tulajdonságaimat, és adj nekem kitartó szívet és reményt, hogy csak Neked szolgálhassak! Add, hogy soha ne felejtsem el: a lélek gondozása előbbre való a test gondozásánál! Add, hogy méltó lehessek a Szentlélek templomává válni! Soha el ne felejtsek hálát adni ezekért a kegyelmekért és dicsőíteni Téged! Uram, Te ismered a hibáimat és hogy milyen rossz vagyok, méltatlan a Te szeretetedre, kérlek, tegyél engem szorgos tanítvánnyá, aki nem rest mindig alázatosan szolgálni Téged és az embereket!

Szeretném teljesen, minden feltétel nélkül átadni most az életemet, és ezentúl már csak a Te vezetésed szerint élni! Adj nekem ehhez halló füleket és érző szívet, hogy mindig csendben figyeljek akaratodra! Tudom, hogy Te mindig a legjobbat akarod nekem és ezért hozol elém próbatételeket és a szenvedéseket is. Köszönöm, hogy általuk válhatok még jobbá, és általuk tanítasz engem a Te hatalmas szeretetedre. Köszönöm, hogy még mielőtt kérném, Te már megadod nekem előre azokat a kívánságaimat, amelyeket még talán nem is fogalmaztam meg. Köszönöm a barátokat és a társakat, akiket mellém rendeltél az életben. Köszönöm, hogy megtapasztalhattam, milyen jó, amikor Benned élünk, mozgunk és vagyunk. Kérlek, tégy engem erőssé, hogy bármi legyen is a terved velem, mindig örömmel és készséggel fogadhassam! Köszönöm, hogy a Szentírásból tanulhatok nap mint nap. Kérlek add, hogy minden más olvasmánynál előbbre helyezzem életemben a Te Igédet! Szentlelked által világosítsd meg értelmemet, hogy megértsem, ami nekem szól és ne legyek lusta meg is tenni azt! Istenem, még mindig annyira kötődöm a világi dolgokhoz, az emberek véleményéhez és az én kis aggodalmaimhoz. Kérlek adj erőt, hogy teljesen átadjam az életemet, ne erőlködjek többé, hanem Téged hagyjalak működni bennem! Ne hagyd, hogy a világ elhomályosítsa szemem elől a Te fönséges dicsőségedet, mindig Rád akarok tekinteni! Elfogadom, hogy azt tedd velem, amit akarsz, mert én csak ártok magamnak. Adj tiszta szívet, hogy bűneimet felismerjem! Nem akarlak többé velük elszomorítani és fájdalmadat növelni.

Dicsérlek és áldalak Téged, mindenség Ura! Te, aki a szíveket vizsgálod, mindig láthatod az én gyarló szívemet is, nem szeretném, hogy elhomályosuljon benne a Szentlélek pecsétje.

Jézusom add, hogy mindennél jobban szeresselek Téged, és mindig Rólad énekeljek! Bátran fogadom azokat az ajándékokat és meglepetéseket, amelyeket

még az életben nekem tartogatsz. Soha-soha nem akarok Nélküled élni, nagyon szeretlek!

Uram, én már megtapasztaltam, hogy milyen félelmetes a gonosz hatalma és milyen szörnyű nélküled élni. Kérlek maradj mindig velem, és ne engedd, hogy csak a nehézségek idején hívjalak segítségül! Tudom, hogy Te vagy az egyetlen szabadító és a Te nevedben minden lehetséges annak, aki hisz. Én is úgy szeretnék hinni, mint Mária, feltétel nélkül. Tudom, hogy most még gyenge vagyok, de azt is tudom, hogy az én hitem is hegyeket mozdíthat el, ha mindig hűséges leszek Hozzád. Kérlek, Istenem add, hogy soha ne legyek elnéző a bűneimmel szemben és ne én akarjak megbocsátani magamnak! Nem akarom ezentúl gyónásaimat halogatni. Küldd el nekem Szentlelkedet, hogy fényével bevilágítson szívem mélyére és felismerve bűneimet mindig Hozzád forduljak bocsánatért, hiszen egyedül Te bocsáthatod meg a bűnöket! Olyan pici az én hitem, állandó kétségek gyötörnek, a világ aggodalmain jár az eszem, miközben Te hatalmas küldetést adtál nekünk és felelősséget, mert mi vagyunk a világ világossága.

Uram, szeretnélek az emberekhez minden félelem nélkül elvinni Téged, adj nekem bátorságot, s ha ezért bolondnak néznek majd, az ne zavarjon!

Köszönöm, hogy ilyen sok keresztény-programon vehetek részt, kérlek add, hogy ezekre az összejövetelekre mindig Miattad és Érted menjek el és ne a saját jókedvemből! Tudod, hogy már sokszor „átadtam" az életemet, de mindig egy kicsit visszavettem belőle és megtartottam magamnak, most szeretnék mindent végérvényesen Rád bízni, Te légy az életem!

Uram, vedd el mindenem, ami gátol Feléd, adj meg mindent, ami segít Feléd, és adj hozzá kegyelmet, hogy ezt örömmel elfogadjam!

Adj nekem hatalmas vágyat, hogy mindennél jobban csak a Te jelenlétedre vágyakozzam és arra, hogy mindennel Téged szolgáljalak! Hiszem, hogy Te vagy a világ Ura, hiszem, hogy Te vagy az Örök Szeretet Forrása, az Élet, a Megváltó, a Szabadító, az én Gondoskodó Atyám, a Barátom, az Igazság, a Világosság! Uram, szeretlek Téged, csak Téged akarlak szeretni, dicsőség a Te Szent Nevednek, hála és köszönet mindenért, amit velem teszel!

Dicsőség Jézusnak!

N. N.

Beszélgetés Szent Mihály főangyallal

– Nehéz lesz ez az év?

– *Igen! Nagyon nehéz lesz! De lehet könnyíteni rajta!*

– Hogyan?

– *Kitartó imádsággal.*

– Gondolod, hogy lehet találni olyanokat, akik félreteszik szórakozásaikat, kedvenc időtöltésüket és más elfoglaltságaikat, hogy kitartóan imádkozzanak?

– *Én hiszem, hogy fogok találni ilyen embereket, de keresni kell. Magyarországon mindig voltak olyan bátor imaharcosok, akik elvonultak és odaáldozták magukat az imának... Gondolok itt Szent Margitra, Gellértre, Özsébre és másokra, akik már néped történetének kezdetén tudták, milyen nagy fontosságú az imádság harca.*

– Tulajdonképpen miért is kell imaharcot folytatni?

– *Közeledik a Megváltó születésének 2000. éve... Nézz körül a világon, vagy akár ezen a kis Magyarországon, mennyit látsz a megváltás gyümölcseiből?*

– Bizony nagyon keveset.

– *Elhatalmasodott a bűn. Ellenfelem, a Sátán, megkötözte az embereket hatalomvággyal, élvezetvággyal és a pénz utáni vággyal. Ennélfogva elveszítették a tisztán látásukat, összekeveredett bennük az értékrend. Nem tesznek különbséget jó és rossz között. Így egyre veszedelmesebb helyzetbe kerülnek. Ezért van szükség imaharcosokra.*

– Mit kellene tennünk?

– *Minden kereszténynek keresnie kellene egy imatársat magának, akivel rendszeresen imádkozna. Vagy a bátrabbaknak még valami mást is találtam. Tudok egy csendes kápolnát, mellette lakószobát. Két jó, kipróbált keresztény vállalhatná, hogy egy évig állandó szentségimádást tartana és böjtölne elvonulva, ebben a kápolnában... Isten dicsőségéért, és az emberek megtéréséért.*

– Nehéz dolog ez!

– *Igen, nehéz, de nézd a célt, milyen magasztos!*

– Gondolod, hogy fogsz találni két bátor katolikust erre az imaharcra?

– *A Szentlélek indításában biztos vagyok, de hogy lesz-e két katolikus keresztény, aki ezt az imaharcot januártól a következő év januárjáig elvállalja, mivel felismerte a Szentlélek indítását, ezt még nem tudom.*

– Szeretnék segíteni neked!

– *Hogyan?*

– Felajánlom a szerkesztőség címét. A beérkező leveleket átolvassuk és ha megfelelnek a feltételeknek, akkor elmondjuk Neked.

– *Köszönöm.*

Egresi István

Cím: MARANA THA – Katona István
Budapest
Ferenciek tere 9.
1053

Tartalomjegyzék

Floyd McClung: Isten atyai szíve 3
G.: »Itt vagyok, hívtál« 5
Szeretet nélkül 6
Michael Marsch: Növekedés és gyógyulás a Szentlélekben 7
Tomanné, Ildi: »Az Úr az én Pásztorom« 11
Katona István: A karizmatikus megújulás és a szentmise 12
T. Ildikó: Peti fiam és az Oltáriszentség 14
Levél Jézushoz 16
Egresi István: Beszélgetés Szent Mihály főangyallal 17

MARANA THA
A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja
Megjelenik kéthavonta.
Szerkesztőség:
Budapest 1053, Ferenciek tere 9.
Telefax: 317-4895
Felelős kiadó:
Katona István
Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség
Maranatha 2000 Alapítványa
Műszaki szerkesztő: Fehérváryné Merényi Ágnes
Készült a GÖD! PRINT Kft nyomdájában
Felelős vezető: Lakatos Imre
ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

¤ Előreláthatólag az **„Élet a Lélekben" szeminárium** február 1-én (hétfőn) és a **Linn-féle gyógyító szeminárium** február 3-án (szerdán) kezdődik. Gyülekezés fél 7-kor a Pesti Ferencesek templomának folyosó felőli részén.

¤ Kérjük, hogy akik még nem rendezték **újság előfizetésüket**, mielőbb tegyék meg. Ahol címváltozás történt, jelezzék a csekk hátoldalán vagy levélben. Aki más részére fizet elő, ezt is jelezze a csekk hátlapján.

¤ Az elmúlt hetekben megjelent könyvek: **Robert DeGrandis: A szentmise gyógyító ereje** (400.–Ft), **José H. Prado Flores: Pál titka** (400.–Ft), **Bognár Mária: Én fogom a kezed** (320.–Ft), **Kalla Viktória: Szelíd fényekről álmodom** (versek – 300.–Ft).

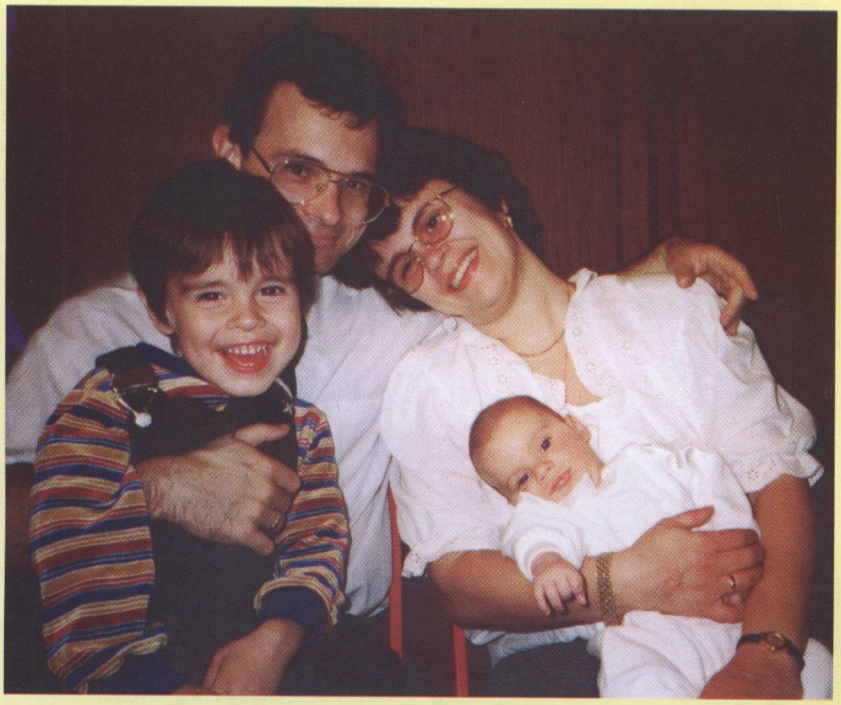
¤ A **budapesti karizmatikus közösségek regionális találkozója** előreláthatólag február közepén lesz a Szent Gellért templomban.

¤ Szerkesztőségünk egy ARTEC SCAN A400W típusú fekete-fehér scannerhez eredeti installáló programot keres. Aki tud ebben segíteni, kérjük, hogy a szerkesztőség címére juttassa el a programot lemezen. Köszönjük!

Az újságban található rajzokat **Tóth Mariann** készítette (5, 11, 15. old.). Ezek a rajzok, és még sok másik is, Kalla Viktória: Szelíd fényekről álmodom c. könyvének illusztrációi.

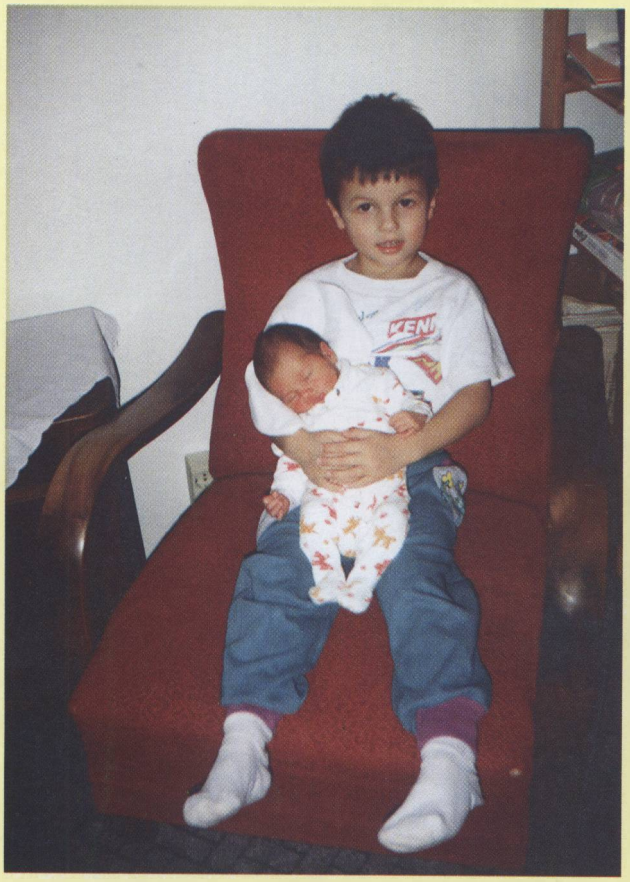

Minden kedves olvasónknak kegyelemteljes, boldog újévet kívánunk!

„»Fiaid, mint az olajfacsemeték asztalod körül« (Zsolt 127). Hittem, hogy ez beteljesül, és az Úr tényleg megajándékozott két fiúval. Köszönet és hála az Úrnak!”

(Ildi tanúságtétele a 11. oldalon olvasható.)

„Megáldottak a Szentségládával és most jó vagyok – mondta Peti röviden a maga nyelvén.”

(Peti története a 14. oldalon olvasható.)

100,- Ft

ALLELUJA!
Dicsérjétek az Urat, ti szolgái,
dicsérjétek az Úr nevét!
Áldott legyen az Úr neve
most és mindörökké!
Napkelettől napnyugatig
dicsértessék az Úr neve!

Fölséges az Úr minden nemzet fölött,
dicsősége fölülmúlja az egeket.
Ki olyan mint az Úr, a mi Istenünk,
aki a magasban lakik,
de lehajol hogy letekintsen az égre
és a földre?

Fölemeli a nincstelent a porból,
fölsegíti a szegényt a sárból,
hogy helyet adjon neki
a fejedelmek között,
népének fejedelmei között.

Úgy lakhat házában
a gyermektelen asszony,
mint a fiain örvendező anya.

Zsolt 133